

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 16. maja 2024. godine
Ref.br.: MM 2429/24

SUPROTNO MIŠLJENJE
sudije Jetona Bytyqija, kome se pridružio sudija Enver Peci

u

slučaju br. KI121/22

Podnosilac

Mexhid Asllani, Ekrem Asllani i Nuredin Xhaferi

Ocena ustavnosti rešenja [Rev. br. 434/2021] Vrhovnog suda od 24. maja 2022. godine i presude [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine

Poštujemo odluku većine sudija (u daljem tekstu: većina) Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud). Međutim, uz dužno poštovanje, glasali smo protiv prihvatljivosti zahteva i utvrđenja povrede stava 1. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa stavom 1. člana 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP). Stoga, iz razloga koji će biti izloženi u nastavku i na osnovu pravila 56. (Suprotna mišljenja) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovník) podnosimo suprotno mišljenje kako sledi.

Delokrug zahteva

1. Podnosioci zahteva osporavaju ustavnost (i) rešenja [Rev. br. 434/2021] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 24. maja 2022. godine i ustavnost (ii) presude [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine u vezi sa presudom [C. br. 395/2015] Osnovnog suda u Uroševcu (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 23. juna 2017. godine.
2. Podnosioci zahteva smatraju da su gore navedenim odlukama povređena njihova prava zagarantovana članovima 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.

3. Većina je odlučila (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede stava 1. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo u vezi sa stavom 1. člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP; (iii) da proglasi ništavim rešenje [Rev. br. 434/2021] od 24. maja 2022. godine, presudu [Rev. br. 426/2020] Vrhovnog suda od 29. juna 2021. godine i presudu [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine; i (iv) da presudu [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine vrati istom sudu na ponovno odlučivanje.

Činjenice slučaja i navodi podnosioca

4. Činjenice slučaja koje su predstavljene i u presudi u slučaju KI121/22, odnose se na saobraćajnu nesreću u kojoj su podnosioci zahteva zadobili telesne povrede, a koju je prouzrokovao osiguranik tuženog Sigal Uniqua Group Austria. Podnosioci zahteva su protiv navedene kompanije podneli tužbu Osnovnom sudu, kojom su tražili naknadu materijalne i nematerijalne štete zbog povreda fizičke i psihičke prirode koje su zadobili u saobraćajnoj nesreći.
5. Osnovni sud je presudom [C. br. 395/2015] delimično usvojio tužbu podnosioca zahteva i obavezao tuženog Sigal Uniqua Group Austria, da im isplati ukupan iznos od osam hiljada sedamsto pedeset jedan (8.751,00) evro, a odbio je tužbeni zahtev za iznos od sedam hiljada osamsto četrdeset (7.840,00) evra, koji kada se podeli na sve podnosiocce zahteva ne prelazi iznos od tri hiljade (3.000,00) evra. Protiv presude Osnovnog suda žalbe su Apelacionom sudu izjavili (i) tuženi Sigal Uniqua Group Austria; i (ii) podnosioci zahteva. Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 1148/2018] od 4. marta 2020. godine, odbio žalbu tuženog Sigal Uniqua Group Austria, te potvrdio presudu Osnovnog suda. Apelacioni sud gore navedenom presudom nije odlučio povodom žalbe podnosioca zahteva.
6. Protiv presude [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine, reviziju su Vrhovnom sudu uložili (i) tuženi Sigal Uniqua Group Austria; i (ii) podnosioci zahteva. Kao rezultat toga, Vrhovni sud je (i) presudom [Rev. br. 426/2020] od 29. juna 2021. godine, odbio reviziju tuženog Sigal Uniqua Group. Takođe, (ii) nakon zahteva podnosioca zahteva za razmatranje njihove revizije, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 434/2021], dopunio presudu [Rev. 426/2020] Vrhovnog suda i odlučio da odbaci, kao nedozvoljenu, reviziju podnosioca zahteva, na osnovu stava 2. člana 211. i člana 221. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), sa obrazloženjem da vrednost spora svakog podnosioca zahteva ne prelazi iznos od tri hiljade (3.000,00) evra.
7. Podnosioci zahteva pred Sudom tvrde da je došlo do povrede (i) prava na pravično i nepristrasno suđenje, zagaranovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP; (ii) prava na sudsku zaštitu prava, zagaranovanog članom 32. Ustava; kao i (iii) prava na sudsku zaštitu prava, zagaranovanog članom 54. Ustava, između ostalog, zbog toga što, prema njihovim navodima, (i) Apelacioni sud nije razmotrio njihovu žalbu protiv presude Osnovnog suda; a (ii) Vrhovni sud nije meritorno razmotrio njihovu reviziju protiv presude [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine, u kojoj je, između ostalog, pokrenuto i pitanje nerazmatranja žalbe podnosioca zahteva od strane Apelacionog suda.

Preliminarno zapažanje

8. Kao što je prethodno navedeno, većina je utvrdila da su osporene odluke donete uz povredu stava 1. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa

stavom 1. člana 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP, sa obrazloženjem da je Vrhovni sud prekršio načelo “*pristupa sudu*” zbog toga što nije ocenio navod podnosioca zahteva da Apelacioni sud nije odlučio o žalbi koja je izjavljena protiv presude Osnovnog suda, već je odbacio reviziju kao nedozvoljenu zbog toga što vrednost koju je u pobijanoj presudi Apelacionog suda utvrdio svaki od podnosioca nije prelazila iznos od tri hiljade (3.000,00) evra, kao uslov za podnošenje revizije na osnovu člana 211. ZPP-a.

9. S tim u vezi, za većinu nije bilo sporno (ii) da je novčani iznos koji pobija svaki od podnosioca zahteva protiv presude Apelacionog suda ispod iznosa od tri hiljade (3.000,00) evra; niti (ii) način obračuna pobijane vrednosti kao rezultat običnog (prostog) suparničarsva, gde procesni položaj jednog suparničara ne zavisi od procesnog položaja ostalih suparničara, već se uzima pojedinačno za svakog od njih. Sporno je, prema većini, bilo da li je, uprkos činjenici da su iznosi koje je revizijom pobijao svaki od podnosioca zahteva bili ispod iznosa od tri hiljade (3.000,00) evra, Vrhovni sud, odbivši kao nedozvoljenu reviziju podnosioca zahteva protiv presude Apelacionog suda, povredio pravo podnosioca zahteva na “*pristup sudu*” kao sastavni deo pravičnog suđenja zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP. Većina je obrazložila da je bez obzira na kriterijum dozvoljenosti vrednosti koja se pobija revizijom, Vrhovni sud imao za obavezu da razmotri reviziju podnosioca zahteva, s obzirom na to da su podnosioci zahteva pred njim pokrenuli pitanje nerazmatranja njihove žalbe protiv presude Osnovnog suda od strane Apelacionog suda.
10. Uz poštovanje prema većini, ne možemo se složiti sa gore navedenim nalazima jer smatramo da ovi nalazi nisu u skladu sa sudskom praksom Suda i onom ESLJP-a.

Što se tiče ustavnosti presude [Rev. br. 426/2020] i rešenja [Rev. br. 434/2021] Vrhovnog suda

11. Na početku, kako je istaknuto i u sudskoj praksi Suda, pitanje odbacivanja revizije zbog toga što ista ne dostiže zakonom utvrđenu vrednost, spada u delokrug prava na “*pristup sudu*”, kao sastavnog dela pravičnog suđenja zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP (vidi slučaj Suda [KI96/22](#), podnosioci *Naser Husaj i Ulisk Husaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. avgusta 2023. godine, stav 49). Shodno tome, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, “*pravo na sud*”, utvrđuje da stranke u postupku moraju imati delotvorno pravno sredstvo koje im omogućava zaštitu njihovih građanskih prava (vidi gore navedene slučajeve Suda [KI54/21](#), podnosilac *Kamber Hoxha*, stav 62; [KI224/19](#), podnosilac *Islam Krasniqi*, stav 35; i [KI20/21](#), podnositeljka *Violeta Todorović*, stav 41, vidi u ovom kontekstu i gore navedene predmete ESLJP-a [Běleš i drugi protiv Republike Češke](#), stav 49 i [Naït-Liman protiv Švajcarske](#), stav 112).
12. Međutim, pravo na “*pristup sudu*” nije apsolutno, već može biti podvrgnuto ograničenjima, pošto po svojoj prirodi zahteva uređenje od strane države, koja uživa određeno unutrašnje polje slobodne procene u tom smislu (vidi, s tim u vezi, gore navedene slučajeve Suda [KI54/21](#), stav 64; i [KI20/21](#), citiran iznad, stav 44). U tom kontekstu, sva ograničenja prava na pristup sudu ne smeju suziti ili smanjiti pristup licu na takav način ili u takvoj meri da se naruši sama suština “*prava na sud*”. Takva ograničenja neće biti kompatibilna ako se njima ne teži ostvarenju legitimnog cilja ili ako ne postoji razuman odnos srazmernosti između primenjenih sredstava i cilja čijem se ostvarenju teži (vidi gore navedeni slučaj [KI20/21](#), citiran iznad, stav 45, i predmete ESLJP-a: [Sotiris i Nikos Koutras ATTEE protiv Grčke](#), presuda od 16. novembra 2000. godine, stav 15, i [Běleš i drugi protiv Republike Češke](#), presuda od 12. novembra 2002. godine, stav 61).

13. U tom kontekstu, a konkretnije u vezi sa zakonskim pragom *ratione valoris*, ESLJP je svojom sudskom praksom naglasio da je on *“dalje prepoznao da primena zakonskog praga ratione valoris za žalbe Vrhovnom sudu je legitimna i razumna procesna pretpostavka s obzirom na samu suštinu uloge Vrhovnog suda da se bavi samo stvarima od potrebnog značaja”* (vidi predmet ESLJP-a [Zubac protiv Hrvatske](#), br. 40160/12, presuda od 5. aprila 2018. godine, stav 83 i tu citirane predmete).
14. Takođe, ESLJP je objasnio da je na *“osnovu prakse koja se odnosi na primenu zakonskih ratione valoris ograničenja pristupa višim sudovima, Sud je u različitoj meri u obzir uzimao određene dalje faktore, odnosno (i) predvidljivost ograničenja, (ii) pitanje da li je podnosilac zahteva ili tužena država taj ko treba da snosi štetne posledice grešaka počinjenih tokom postupka, a koje su dovele do uskraćivanja pristupa podnosiocu zahteva vrhovnom sudu i (iii) pitanja da li se može smatrati da predmetna ograničenja uključuju “preterani formalizam”* (vidi predmet *Zubac protiv Hrvatske*, stav 85 i tu citirane predmete).
15. Dakle, kako proizilazi iz načela ESLJP-a, u principu, uslovljavanje pravnog sredstva na nivou Vrhovnog suda određenom vrednošću, sa stanovišta prava na pravično suđenje, dozvoljeno je i legitimno uzimajući u obzir suštinu uloge viših sudova da se bave samo stvarima od potrebnog značaja i mora ispunjavati gore navedene kriterijume utvrđene u sudskoj praksi ESLJP-a.
16. U konkretnom slučaju, Vrhovni sud je osporenom odlukom odlučio da je revizija podnosioca zahteva nedozvoljena sa obrazloženjem da vrednost spora svakog podnosioca pojedinačno, na osnovu običnog (prostog) suparničarstva, ne prelazi iznos od tri hiljade (3.000,00) evra. Vrhovni sud je svoju odluku zasnovao na stavu 2. člana 211. i članu 221. ZPP-a. Konkretnije, član 211. ZPP-a utvrđuje kriterijume za dozvoljenost revizije, tako što precizira da: *“Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na novčane zahteve, predaju stvari, ili ispunjavanjem neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora u delu pobijenom presudom ne prelazi sumu od 3.000 €”*.
17. Izuzetno od toga, stav 4. člana 211. ZPP-a utvrđuje iscrpnu listu kada je revizija uvek dozvoljena i to u vezi sa (a) sporovima za izdržavanje; (b) sporovima za nadoknadu štete zbog izgubljenog izdržavanja, povodom smrti davaoca izdržavanja; i (c) sporovima iz radnog odnosa koje pokreće zaposleni protiv odluke o prestanku radnog odnosa. Shodno tome, što se tiče gore navedenih stvari, revizija je u njima uvek dozvoljena bez obzira na vrednost spora, što u konkretnom predmetu nije bio slučaj.
18. S tim u vezi, dok član 211. ZPP-a, utvrđuje kriterijume za dozvoljenost revizije, član 214. ZPP-a (izmenjen i dopunjen Zakonom 04/L-118), utvrđuje razloge zbog kojih se može podneti revizija.
19. Shodno tome, ako podneta revizija nije dozvoljena, uključujući i ako je vrednost spora preko tri hiljade (3.000,00) evra i kada je to primenljivo, na osnovu kriterijuma dozvoljenosti utvrđenih u članu 211. ZPP-a, onda se ista razmatra na osnovu člana 214. gore navedenog zakona i razloga utvrđenih u tom članu. Iz ovoga proizilazi da se razlozi za reviziju propisani u članu 214. ZPP-a mogu razmatrati samo onda kada je Vrhovni sud utvrdio dozvoljenost revizije, kako je utvrđeno u članu 211. ovog zakona. Shodno tome, i u konkretnom slučaju, Vrhovni sud je, ocenivši da nijedan od podnosioca zahteva nije prešao prag od tri hiljade (3.000,00) evra, utvrdio i shodno tome odlučio da revizija nije dozvoljena, kako je utvrđeno u članu 211. ZPP-a.

20. Na osnovu svega napred navedenog, smatramo da je ovaj nalaz Vrhovnog suda u saglasnosti sa već konsolidovanom praksom Ustavnog suda, koji je u određenom broju slučajeva pred njim odlučio o pitanjima dozvoljenosti revizije pred Vrhovnim sudom kao rezultat neispunjenja praga vrednosti spora. U tom kontekstu, pozivamo se na slučaj Suda [KI199/18](#), rešenje o neprihvatljivosti od 6. juna 2019. godine, odnosno stav 38, u kome je Sud naglasio da “Sudska praksa ovog Suda pokazuje da je bilo i drugih slučajeva – kao i ovaj sadašnji - kada su osporavana rešenja Vrhovnog suda putem kojih su odbijeni, kao nedozvoljeni, zahtevi za reviziju u kojima je vrednost spora bila ispod 3.000 evra. U takvim slučajevima, kao i u ovom sadašnjem, Sud se fokusirao samo na to da li su relevantni podnosioci zahteva imali (u celovitosti) koristi od pravičnog i nepristrasnog suđenja ne upuštajući se u pitanje zakonitosti i aspekte tumačenja proceduralnog i materijalnog prava jer je takva ingerencija u primarnoj nadležnosti redovnih sudova. Takve slučajeve, Sud je proglasio neprihvatljivim kao očigledno neosnovane (vidi slučajeve Ustavnog suda u kojima je odluka Vrhovnog suda bila osporena jer je zahtev za reviziju odbijen iz proceduralnih razloga kao neprihvatljiv: [KI66/18](#), podnosilac zahteva Sahit Muçolli, rešenje od 6. decembra 2018. godine; [KI110/16](#), podnosilac zahteva Nebojsa Dokić, rešenje od 24. marta 2017. godine; [KI24/16](#), podnosilac zahteva Avdi Haziri, rešenje od 4. novembra 2016. godine; [KI112/14](#) podnosilac Srboljub Krstić, rešenje od 19. januara 2015. godine; [KI84/13](#) podnosioci zahteva Gani, Ahmet i Nazmije Sopaj, rešenje od 18. novembra 2013. godine)”.
21. Stoga smatramo da je i u konkretnom slučaju, Vrhovni sud, primenom stava 2. člana 211. ZPP-a, odlučujući po pitanju svoje nadležnosti utvrđene zakonom, odlučio da je revizija podnosioca zahteva nedozvoljena jer pobijana vrednost iz presude Apelacionog suda za svakog podnosioca zahteva ne prelazi vrednost od tri hiljade (3.000,00) evra za svakog podnosioca zahteva. Pored toga, podnosioci zahteva nisu argumentovali da ovo zakonsko *ratione valoris* ograničenje pristupa Vrhovnom sudu, a na osnovu kriterijuma utvrđenih u sudskoj praksi ESLJP-a koja obuhvata i gore citirani predmet *Zubac protiv Hrvatske*: (i) nije predvidljivo; (ii) da su podnosioci zahteva snosili negativne posledice grešaka u toku postupka koje su dovele do uskraćivanja pristupa podnosioca zahteva Vrhovnom sudu; i (iii) da tumačenje Vrhovnog suda rezultira “prekomernim formalizmom”.
22. Takođe, važno je naglasiti da su prema sudskoj praksi ESLJP-a i sudskoj praksi Suda, pravila koja propisuju proceduralne korake koje je potrebno preduzeti i rokove koje treba ispoštovati u vezi sa ulaganjem žalbe dizajnirana da bi obezbedila pravilno sprovođenje pravde i usklađenost, posebno, sa načelom pravne sigurnosti (vidi slučaj Suda [KI210/19](#), rešenje o neprihvatljivosti Suda od 15. jula 2020. godine, stav 37; i predmet ESLJP-a *Ben Salah Adraqui i Dhaima protiv Španije*, br. 45023/98, odluka od 27. aprila 2000. godine).
23. Stoga smatramo da su redovni sudovi dužni da poštuju svoju Ustavom i zakonom utvrđenu nadležnost. U suprotnom, pitanje prekoračenja nadležnosti suda, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i Suda, pokreće pitanje prava na “sud obrazovan po zakonu”, kao sastavnog dela pravičnog suđenja. S tim u vezi, pozivamo se na slučaj Suda u kome je naglasio da se ovo načelo narušava, između ostalog, ako je sud odlučio van svoje nadležnosti (vidi slučaj Suda [KI14/22](#), podnosilac *Shpresa Gërvalla*, presuda od 23. februara 2023. godine, stav 58, kao i predmete *Coème i drugi protiv Belgije*, br. 32492/96 i četiri druge predstavke, presuda od 22. juna 2000. godine, stavovi 107-109 i *Sokurenko i Strygun protiv Ukrajine*, br. 29458/04 i 29465/04, presuda od 20. jula 2006. godine, stavovi 26-28).

24. Pored toga, Sud je i svojom presudom u slučaju [KI214/19](#), sa podnosiocem *Murteza Koka*, utvrdio povredu prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje, zagarantovanog članom 31. Ustava, kao rezultat odluke Vrhovnog suda kojom je ponovo otvoren predmet podnosioca zahteva rešen presudom Apelacionog suda, koji je potvrdio presudu Osnovnog suda, koja je postala *res-judicata*, upravo s obzirom na vrednost spora koja je prema sudskim odlukama bila manja od iznosa za koji je revizija dozvoljena, odnosno ispod iznosa od tri hiljade (3.000,00) evra, dok vrednost predmeta spora nije nijednom odlukom redovnih sudova osporena i ispravljena (vidi slučaj Suda [KI214/19](#), podnosilac *Murteza Koka*, presuda od 29. jula 2020. godine).
25. Naime, ako bi Vrhovni sud zanemario zakonske zahteve u vezi sa vrednošću iznosa pobijanog revizijom, kako je utvrđeno u članu 211. ZPP-a, on bi prekoračio svoju nadležnost definisanu ovim zakonom, što bi rezultiralo povredom prava na pravično suđenje, zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.
26. Na osnovu napred navedenog, smatramo da je zahtev podnosioca zahteva u odnosu na (i) rešenje [Rev. br. 434/2021] Vrhovnog suda od 24. maja 2022. godine, očigledno neosnovan, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 34. (Kriterijumi prihvatljivosti) Poslovnika.

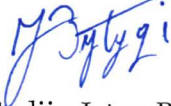
Što se tiče ustavnosti presude [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine

27. Kada je u pitanju presuda Apelacionog suda, stoji činjenica da su podnosioci zahteva imali legitiman navod koji se odnosi na to da Apelacioni sud nije ispitao njihovu žalbu svojom presudom [Ac. br. 1148/2018] od 4. marta 2020. godine, što pokreće pitanje prava na "*pristup pravdi*" zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP.
28. Međutim, smatramo da su podnosioci zahteva imali na raspolaganju pravna sredstva za pobijanje presude Apelacionog suda pred Ustavnim sudom putem individualnog zahteva definisanog u stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćena strana] Ustava.
29. To stoga što se, kao prvo, od podnosioca zahteva, kako trenutno stoji u sudskoj praksi Suda, ne zahteva da nakon prijema odluke od Apelacionog suda, iscrpe vanredna pravna sredstva, kao što je slučaj sa revizijom, kako bi se obratili Ustavnom sudu (vidi slučaj Suda [KI24/20](#), podnosilac "*Pamex SH.P.K.*", presuda od 3. februara 2021. godine).
30. Kao drugo, bez obzira na prethodno navedeno, Sud je kroz svoju sudsku praksu razjasnio da se u slučajevima kada je vanredno pravno sredstvo revizije pred Vrhovnim sudom nedozvoljeno na osnovu važećeg zakona, isto ne može koristiti za potrebe izračunavanja roka od četiri (4) meseca i da se kao "*poslednja odluka*" mora računati odluka nadležnog suda protiv koje je uloženo vanredno pravno sredstvo revizije i koja se osporava pred Sudom. Dakle, ove okolnosti, u principu obuhvataju slučajeve u kojima je korišćeno vanredno pravno sredstvo revizije pred Vrhovnim sudom, uprkos tome što nije dozvoljeno na osnovu člana 211. ZPP-a, uključujući i u slučaju kada je vrednost spora ispod tri hiljade (3.000,00) evra (vidi slučaj Suda [KI118/20](#), podnosilac *Selim Leka*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2021. godine, stavovi 44-48). Shodno tome, u gore navedenom slučaju, Sud je proglasio zahtev neblagovremenim.
31. Naime, nakon prijema presude [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine, podnosiocima zahteva ništa nije sprečavalo da se obrate Ustavnom sudu. I pored svega ovoga, oni su koristili pravno sredstvo revizije protiv presude Apelacionog suda, svesni da je pobijana vrednost za svakog podnosioca ispod vrednosti od tri hiljade

(3.000,00) evra, što je rezultiralo time da je njihova revizija odbačena kao nedozvoljena.

32. Shodno tome, smatramo da *“poslednju odluku”*, prema članu 49. Zakona, predstavlja rešenje [Ac. br. 1148/2018] Apelacionog suda od 4. marta 2020. godine, a za koje, na osnovu okolnosti slučaja, smatramo da je podneto Sudu van roka od četiri (4) meseca koji je utvrđen članom 49. (Rokovi) Zakona o Ustavnom sudu i stavom 1 (c) pravila 34. Poslovnika.

S poštovanjem podneli:

Sudija Jeton Bytyqi

Sudija Enver Peci